

Tings Afstemning maatte være afgørende, men sikkert er det ikke, thi der er ogsaa Bogterhuse, som ere blevne forkastede her i Tinget, og som man dog alligevel har taget provisorisk. Derimod er der en lille Bevilling paa et Par Tusinde Kr. til Østerskrabere, om hvilke jeg tror, Tingets Afgørelse vil blive den bindende og endelige, og der kunde maatte tænkes noget lignende paa andre Punkter, men bestemt tør jeg ikke udtale mig derom. Tager man § 21, vil man finde en Række Kirker der. Det er netop saadanne nye Poster, der kræve særlig Hjemmel, men om Tingets Afgørelse paa dette Punkt bliver bindende, ved man ikke, thi vi have ogsaa Kirker, som ere opførte provisorisk efter at være forkastede her. Om Teatret gælder det derimod, at naar dette Ting holder Balance i Teatret, vil Teatret, saaledes balanceret, gaa over paa det provisoriske Budget, og vi ville saa paa Regnskabet finde det ganske med den samme Underbalance, som hvis det ikke var blevet balanceret her. Med Hensyn til de militære Ministerier, §§ 22 og 23, gælder om Forslagene her netop det samme, som gælder om § 26, der er ikke nogen som helst Sikkerhed for, at de Afstemninger, der falde i dette Ting, ogsaa blive virkelig afgørende. Jeg tror, at naar man vil tage et Overblik over for Finanslovsforslaget i dets Helhed og spørge, hvilke Poster dette Ting med Sikkerhed kan træffe sin Afgørelse om i Forvisning om, at det saa vil blive en virkelig Afgørelse, vil man nærmest finde en Række af personlige Understøttelser til Arbejdere, der ere komne til Støde i Statens Tjeneste, og flige Poster, som jeg ikke mindes noget Eksempel paa, at Ministeriet har afgjort mod dette Tings Ønske, men ganske vist ogsaa Poster, som jeg ikke mindes Eksempel paa, at dette Ting har afgjort anderledes, end Ministeriet har forelagt dem. Helt og samlet tror jeg, man kan sige, at det er den Situation, hvori vi nu staa over for Finanslovens Behandling: at naar vi se bort fra de ordinære Udgifter, som allerede i Forvejen have anden Hjemmel, og alene holde os til dem, der kræve særlig ny Hjemmel, er Forholdet det, at alle Udgifter af den Slags af nogen Betydning, af noget større Omfang ere stillede hen i det uvisse. Det er af den Slags, om hvilke vi her ikke kunne vide andet, end at det staaa hen, om Ministeriet tager Hensyn til dette Tings Afgørelse, medens ved alle mindre betydelige Ting, hvorom alle ere enige, vil ogsaa dette Ting med Virkning kunne lægge sit Samtykke til de andre Faktorens Samtykke. For de Punktens Vedkommende, som jeg sidst omtalte,

der kræve ny og særlig Hjemmel, var der tidligere opstillet en Regel, som med Styrke blev fastholdt i Højre under det Udtryk, at man krævede Finanslovens Kænhed. Tanken dermed var jo den, at Forslag af den Bestaaenhed, som ere rene Lovgivningsakter, burde ikke bringes ind paa Finanslovsforslaget, fordi man derved bragte de enkelte Lovgivningsfaktorer under det Tryk, som Hensynet til den samlede Finanslov maatte paalægge. Siden dette Kænhedssynspunkt blev gjort gældende fra Højres Side, er meget Vand løbet i Stranden. Nu stiller det sig helt anderledes; nu er der ikke længere Tale om det Tryk, som Tingene med Hensyn til flige Poster ere stillede under, men nu er det saaledes, at naar flige Poster ere forkastede i dette Ting, betragter Ministeriet denne Forkastelse, naar den foreligger den 1ste April som endelig Forkastelse, som tilstrækkelig Hjemmel til at afholde de forkastede Udgifter. Derved er Finanslovens Virkning bleven forandret lige til det modsatte af, hvad man den Gang gjorde gældende, og det har igen ført til, som vi siden have set saa mange Eksempler paa, at alle almindelige Lovforslag, som have en finantiel Side, mere og mere gaa over paa Finanslovsforslaget og gøre dette Forslag urent, naturligvis af den Grund, at Ministeriet efter at have opført saadanne Forslag paa Finanslovsforslaget og faaet dem forkastede, derved anser sig for tilstrækkelig besøjet til at afholde de paagældende Udgifter. En anden Folge af denne Situation er, at Overenskomst mellem de to Ting om Enkeltheder paa Finansloven bliver mere og mere umuliggjort. Det er klart nok, at det Ting, for hvis Betragtning det staaa klart, at de Udgifter, som det ikke ønsker afholde, alligevel vil blive afholdte, har meget ringe Opfordring til at betale noget, give noget fra sin Side for at komme til en Overenskomst med det andet Ting om flige Udgifter. Det Princip: Giv, for at ogsaa jeg skal give, har den Praksis, som Ministeriet har indført for dette Tings Vedkommende med Hensyn til Finanslovens Behandling, gjort aldeles illusorisk. Naar vor Stilling til Finanslovsforslaget er saaledes, som jeg her har angivet, ville erte Medlemmer skønne, at den Hæderspost, som man tidligere har anset Stillingen som Medlem af Finansudvalget for at være, har tabt en hel Del af sin Vægt. Dersom denne Stilling hidtil har været Genstand for Misundelse, har kunnet give de udvalgte nogen Anledning til Overmod eller Hovmod: er saadan Anledning fuldstændig falden bort. Vi ville i al Bestædenhed kunne gaa ind i